

Elverhøi

Svend Methling

Elverhøj

Et Festspil af *J. L. Heiberg*. Musiken af *F. Kuhlau*

Bearbejdet for Film af *Gunnar Hansen*

Iscenesat af *SVEND METHLING*

Den musikalske Ledelse: *Emil Reesen*

Fotografi: *Carlo Bentsen*

Tone: *Erik Rasmussen*

Dekorationer: *Erik Aaes*

Konsulent: *Kai Uldall*

En Palladium Film

UDLEJNING: A/S FILM-CENTRALEN-PALLADIUM

PERSONERNE:

Christian den Fjerde, Konge af Danmark

NICOLAI NEIIENDAM

Erik Walkendorff, Herre til Højstrup paa Stevns . . .

CARLO WIETH

Elisabeth Munk, hans Myndling

EVA HERAMB

Albert Ebbesen, kongelig Lensmand paa Tryggevælde

PETER POULSEN

Poul Flemming, Hofmand i Kongens Følge.

MARTIN HANSEN

Henrik Rud, Hofmand i Kongens Følge

PALLE HULD

Karen, en Bondekone paa Tryggevælde.

KAREN POULSEN

Agnete, hendes Datter

KARIN NELLEMOSE

Bjørn Olufsen, Hushovmester paa Højstrup.

RASMUS CHRISTIANSEN

Mogens, en Jæger

AAGE WINTHER-JØRGENSEN

Elverkongen.

EDOUARD MIELCHE

Medvirkende:

Den kongelige Ballet under Ledelse af *Børge Rafov*

*Jeg lagde mit Hoved til Elverhøj,
mine Øjne de finge en Dvale.
Da kom mig i Møde Jomfruer to,
de lokked mig med Sang og med Tale.
Eja, hvor sælsom en Dans!*

*De vinked mig først, og saa trued de mig,
jeg stod som med Lænker bunden.
Da galede Hanen i fjerne By,
og Trolddommen var forsvunden.
Eja, hvor sælsom en Dans!*

*Thi raader jeg hver en dannis Svend,
som ride vil i Skove:
Han ride sig ikke til Elverhøj
og lægge sig der til at sove!
Eja, hvor sælsom en Dans!*

J. L. Heiberg.

Handlingen:

KONG CHRISTIAN DEN FJERDE er paa Rejse fra Vordingborg til København. Den gamle Konge har rejst det meste af Natten og beslutter at holde Hvil hos Lensmanden paa Tryggevælde, Albert Ebbesen, som samme Dag — paa Kongens Befaling — skal giftes med Elisabeth Munk, der bor hos sin Formynder, Erik Walkendorff, Herre til Højstrup i Stevns Herred. Kong Christian nærmer sig nu Stevns Herred, som endnu ingen dansk Konge har besøgt, thi Sagnet fortæller, at paa Stevns hersker Elverkongen — fra Tryggevælde Aa til Klinten paa Stevns!

Ved Tryggevælde Aa ligger Mor Karens Hus. Mor Karen er en ældre Bondekone, der lever alene med sin Datter Agnete her i Skoven; hun er meget overtroisk, og alle hendes Viser handler kun om eet og det samme: Elverfolkets Magt over Menneskene. Her træffer Kongen Mor Karen, som aldrig har set Kongen før, og da hun hører, at han vil komme til Stede ved Festen den samme Aften, udtrykker hun hele den overtroiske Befolknings Mening, at Kongen ikke tør gaa over Tryggevælde Aa, thi paa Stevns hersker kun een Konge, Elverkongen, og han vil ikke taale

Kongens Nærværelse. Hans Hofmand, Poul Flemming, som elsker Elisabeth Munk, skal være Kongens Stedfortræder ved Brylluppet. Imidlertid hører Kongen Rygter om, at Lensmanden Albert Ebbesen ofte er set ved Elverhøj sammen med en Elverpige, og da Ebbesen nu kommer, maa han bortforklare sine hemmelige Møder med Elverpigen over for Kongen.

Da Adelsmændene er redet bort, kommer Agnete hjem. Hun er fortvivlet over, at Ebbesen, som hun elsker, skal giftes med Elisabeth Munk, og Karen, som intet aner om Agnetes og Ebbesens Møder, tror at Agnete har mødt Elverkongen.

Flemming, som er rasende skinsyg paa Ebbesen, vil nu bag hans Ryg skynde sig til Højstrup for at afkræve Elisabeth en Forklaring, og Ebbesen rider tilbage til Agnete, hvem han sværger evig Troskab, hvorpaa ogsaa han rider til Højstrup — for at faa Elisabeth til at give ham en Kurv.

Paa Højstrup hersker stor Travlhed med Forberedelserne til Brylluppet. Hushovmesteren, Bjørn Olufsen, Familiens gamle, tro Faktotum, bringer nu en hemmelig Meddelelse fra Flemming til Elisabeth, som tager imod ham. Flemming skal om Aftenen møde paa Kongens Vegne, hvilket han er ulykkelig over, men Elisabeth forsikrer ham om, at de kun skal forsøge at vinde Tid, saa vil alt ordne sig. Men Erik Walkendorff er kun altfor glad ved, at Kongen ikke personligt vil overvære Brylluppet, thi gamle Bjørn minder ham om, at Bruden jo ikke vil kunne bære det Smykke, som Kongen gav hende i Faddergave....

Mens Elisabeth taler med Flemming, kommer Bjørn hastigt ind og melder, at Ebbesen vil tale med hende. Hun skjuler Flemming i Værelset ved Siden af. Hun betror sig nu til Ebbesen, og da de jo begge er imod Ægteskabet, lægger de sammen en Plan om at omgaa Kongens Bestemmelser.

Inde i Mor Karens Hytte sidder Agnete. Dybt fortvivlet bekender hun overfor Karen, at hun elsker Ebbesen, og at de altid mødes ved Elverhøj. Fyldt af ængstelige Tanker tilstaar Mor Karen nu, at Agnete ikke er hendes egen Datter. Karens Datter døde som ganske lille, og en Dag, Karen gik ude i Skoven, hørte hun Barnegraad: Ved Foden af Elverhøj fandt hun Agnete, klædt i en prægtig Dragt! I en Kæde om Halsen havde hun en Ring med skinnende Diamanter.... Elverkongens Tegn paa, at Agnete engang skulde være hans Brud! Karen turde ikke beholde Ringen, men gravede den ned i en Krukke ved Foden af Elverhøj. Hun mener nu, at Agnete er fortabt, hvis hun ikke giver Elverkongen hans Ring tilbage. Derfor begiver Agnete sig af Sted til Elverhøj for at hæve Fortryllelsen.

Kong Christian aner imidlertid Uraad.... han synes, der er noget mystisk ved Ebbesens Møder med Elverpigen, og under Paaskud af at ville paa en natlig Jagt begiver han sig til Tryggevælde, hvor han alene gaar over Aaen hen mod Elverhøj.

Her har Agnete sat sig til Hvile og er faldet i Søvn. Hun drømmer, at Elverkongen kommer ned ad Højen og rækker hende en skinnende Ring. I det samme vaagner

hun, og Jægeren Mogens, som har været ude for at »hæve Skatten«, der i Følge Sagnet ligger nedgravet ved Højen, taber den opgravede Ring og styrter af Sted, da han ser Agnete, hvem han tror er Elverpigen. Agnete samler Ringen op — og nu nærmer Kongen sig. Han ser Ringen, i hvilken han genkender det Smykke, han skænkede Elisabeth Munk i Faddergave, og da han af Agnete hører, hvorledes Mor Karen fandt hende som lille paa Højen, forstaar han, at hun, Agnete, er den virkelige Elisabeth Munk, og at hun og Ebbesen elsker hinanden. Han fører Agnete til Højstrup, hvor Bryllupsfesten er i fuld Gang. Walkendorff tilstaar over for Kongen, at den virkelige Elisabeth blev røvet som lille, og af Frygt for Kongens Vrede tog han i Stedet sin Broderdatter til sig. Kongen hævder, at den, der har Ringen, er Elisabeth. Nu forener Kongen Ebbesen og den virkelige Elisabeth (Agnete) — og idet han tilgiver Walkendorff, forener han nu ogsaa Walkendorffs Broderdatter og Flemming — og i Begejstring hylder alle Kongen, idet de synger Kongesangen:

Beskærm vor Konge, store Gud,
 beskærm hans Slægt!
 Med Blomster i sit Sølvhaar
 han bære, styrket Aar for Aar,
 saa let som i sin Ungdoms Vaar
 sin Krones Vægt!

Af Musiken til »Elverhøj«

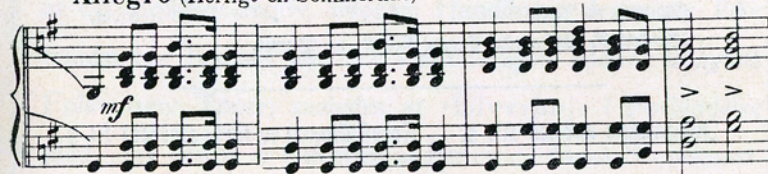
Andante (Der vanker en Ridder)

Andantino (Jeg gik mig i Lunden)

Allegro (Herligt en Sommernat)

Wilhelm Hansens Musikforlag, København

Torsdagen den 6te November 1828, Kl. 6,

bliver,

ved Deres Kongelige Majestæters høie Ankomst,
i Anledning af Deres Kongelige Høiheder Brinds Frederik Carl
Christians og Prindsesse Wilhelmine Marias høie Fødselning,
paa det kongelige Theater fremsagt:

En Prolog (Kong Skjold).

og derefter opført:

Elverhøi,

nyt originalt Skuespil i 5 Acter af Hr. Dr. F. L. Heiberg, Musikken komponeret
af Hr. Professor Kuhlau, Dansen af Hr. Solodandser Funch.

Personerne:

Christian den Fjerde, Konge af Danmark	Hr. Dr. Røge.
Erik Ballendorff, Herre til Hoistrup paa Stevns	— Frødensdahl.
Elisabeth Munk, hans Myndling	Md. Werschall.
Albert Ebbesen, kongelig Lænsmand paa Tryggebælde	Hr. Nielsen.
Poul Flemming,	— Stage.
Henrik Rud,	— Liebe.
} Hofmænd i Kongens Følge	
Karen, en Bondekone paa Tryggebælde	Md. Winslow.
Agnete, hendes Datter	Hr. J. Pätges.
Bjorn Oluffson, Huushovmester paa Hoistrup	Hr. Rosenkilde.
Mogens, en Jæger	— Joersom.
Bonderfolk, Hofmænd, Piger, Riddere og Damer.	

Indgangen aabnes Kl. 5. — Forestillingen er forbi omtrent Kl. 9½.

„Elverhøj“ opførtes første Gang 6. November 1828 i Anledning af Kronprins Frederiks (den senere Kong Frederik den Syvende) Formæling med Prinsesse Vilhelmine, Datter af Frederik den Sjette.

Dette nationale Festspil blev straks ved Fremkomsten en stor Sukces, og gennem nu mere end 100 Aar har det stedse været paa Repertoiret, baade paa Det Kongelige Teater (hvor det naaede den 700' Opførelse i 1938) samt i Provinsen.

Ganske naturligt har dette Stykke altid staaet enhver Danskers Hjerter nær — først og fremmest ved dets nationale Stemning: den folkelige Kong Christian den Fjerde som Handlingens Midtpunkt — og ved den geniale Anbringelse af det Folkevisemotiv, hvorom Handlingen drejer sig. Ikke mindst har Kuhlau paa den vidunderligste Maade udnyttet Folkevisens Toner, saaledes at »Elverhøj« i Forbindelse med hans Musik er blevet en af Perlerne i dansk Scenekunst.

Palladium